

§ 13. 1. W przypadku zwiększenia lub zmniejszenia zdolności płatniczej osób obowiązanych do ponoszenia opłat, odpłatność za pobyt dziecka w zakładzie ulega odpowiedniemu zwiększeniu lub zmniejszeniu.

2. Osoby, na których ciąży obowiązek ponoszenia opłat, obowiązane są informować kierownika zakładu o wszelkich zmianach, które zaszły w ich położeniu materialnym (wzroście lub zmniejszeniu się liczby członków rodziny i innych wydarzeniach mających wpływ na warunki materialne).

§ 14. 1. Decyzje o wysokości opłat za dziecko przebywające w zakładzie wydaje właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na podstawie opinii komisji społecznej, powołanej zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 lipca 1958 r. w sprawie zasad i warunków korzystania ze świadczeń domów małych dzieci (Dz. U. Nr 48, poz. 238).

2. Decyzje w sprawie wysokości opłat wydaje organ wymieniony w ust. 1 jednocześnie z podjęciem decyzji o umieszczeniu dziecka w zakładzie.

3. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, wydawane są na podstawie dokumentów, o których mowa w § 12 niniejszego zarządzenia oraz w § 10 ust. 1 rozporządzenia powołanego w ust. 1.

4. Decyzje w sprawach ulg i zwolnień od odpłatności wydaje organ wymieniony w ust. 1 opierając się na wnioskach i dokumentach zaopiniowanych przez właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

5. Decyzje wymienione w ust. 1—4 powinny zawierać uzasadnienie oraz pouczenie o środkach prawnych.

6. Decyzje doręcza się osobom zainteresowanym oraz kierownikom zakładów.

Ulg i zwolnienia.

§ 15. 1. Ulgi i zwolnienia mogą być stosowane w szczególności uzasadnionych przypadkach spowodowanych kaleczeń lub długotrwałą chorobą osoby obowiązanej do ponoszenia opłat, chorobą lub śmiercią członka jej rodziny, klęską żywiołową, kradzieżą mienia, pożarem lub innymi wypadkami losowymi powodującymi znaczne straty majątkowe.

2. Ulgi lub zwolnienia od opłat za pobyt dziecka w zakładzie mogą być również udzielane w przypadkach, gdy osoby zobowiązane ponoszą równocześnie koszty świadczeń udzielanych innym członkom ich rodzin przez państwowe zakłady opiekuńczo-wychowawcze, zakłady pomocy społecznej, zakłady wychowania pozaszkolnego i opieki otwartej albo zakłady służby zdrowia.

3. Ulgi lub zwolnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być udzielane na stałe lub na oznaczony okres czasu, wyłącznie na podstawie należycie udokumentowanych wniosków osób zainteresowanych.

Zasady pobierania opłat.

§ 16. 1. Osoby obowiązane do ponoszenia opłat za dziecko przebywające w zakładzie wpłacają do dnia 8 każdego miesiąca należne kwoty za miesiąc ubiegły na odpowiedni dla zakładu rachunek bankowy dochodów budżetu terenowego.

2. Kierownik zakładu obowiązany jest natychmiast powiadomić osobę zainteresowaną o numerze rachunku bankowego, o którym mowa w ust. 1.

§ 17. Kierownik zakładu prowadzi ewidencję należności i wpłacanych opłat na kartach należności (wzór Rb. 17) zgodnie z przepisami § 116 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1961 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej (Monitor Polski Nr 17, poz. 87).

§ 18. Jeżeli osoby obowiązane do ponoszenia opłat za legają z opłatami, kierownik zakładu dochodzi roszczeń z tego tytułu w trybie egzekucji administracyjnej, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1957 r. w sprawie poruczenia niektórym wierzycielom prowadzenia egzekucji administracyjnej przez zajęcie wynagrodzenia za pracę (Dz. U. z 1958 r. Nr 3, poz. 8 i z 1960 r. Nr 33, poz. 186) i rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 czerwca 1955 r. w sprawie przymusowego ściągania niektórych należności państwowych (Dz. U. z 1955 r. Nr 32, poz. 193, z 1957 r. Nr 47, poz. 225 i Nr 62, poz. 341 oraz z 1960 r. Nr 7, poz. 51).

§ 19. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1961 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU BUDOWNICTWA, URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 17 maja 1961 r.

w sprawie projektowania publicznych rozmownic telefonicznych w mieszkaniowym budownictwie osiedlowym.

Na podstawie § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury (Dz. U. Nr 38, poz. 225), w związku z koniecznością rozbudowy sieci rozmownic telefonicznych w mieszkaniowym budownictwie osiedlowym i udostępnienia ich szerokim rzeszom mieszkańców miast i osiedli, zarządza się, co następuje:

§ 1. Uzgodniona w założeniach projektu ilość rozmownic telefonicznych jest podstawą do opracowania w planie zagospodarowania terenu budowy osiedla mieszkaniowego sieci rozmownic telefonicznych, przy czym jednostka projektująca jest zobowiązana uzgodnić w tym planie lokalizację szcze-

gółową sieci rozmownic telefonicznych z właściwą terenową dyrekcją okręgu poczty i telekomunikacji. Dowodem uzgodnienia jest odpowiednia adnotacja uczyniona w planie zagospodarowania terenu budowy osiedla mieszkaniowego, na którym zaznaczono lokalizację szczegółową sieci rozmownic telefonicznych.

§ 2. Terenowa służba architektoniczno-budowlana przy akceptacji planu zagospodarowania terenu budowy osiedla mieszkaniowego jest zobowiązana do kontroli, czy i w jakim zakresie uzgodnienia przeprowadzone z dyrekcją okręgową poczty i telekomunikacji w zakresie programowania i projektowania sieci rozmownic telefonicznych zostały uwzględnione w tym planie.

§ 3. Przy zatwierdzaniu wstępnego projektu architektonicznego budynku, w którym przewiduje się publiczną rozmownicę telefoniczną, należy stwierdzić, że rozmownica jest wykonana zgodnie z wytycznymi, o których mowa w § 6 niniejszego zarządzenia, bądź według projektu typowego.

§ 4. Dyrekcje okręgów poczty i telekomunikacji mogą uprawnienia swoje w zakresie uzgadniania założeń projektowych i planów zagospodarowania terenu budowy osiedla mieszkaniowego przekazać podległym sobie jednostkom terenowym, powiadamiając o tym właściwą dyrekcję budowy osiedli robotniczych.

§ 5. Plany zagospodarowania terenu budowy osiedla mieszkaniowego, uzgodnione w myśl §§ 1 i 2 z Ministerstwem Łączności lub podległymi mu organami, są podstawą do opracowania dalszych faz dokumentacji i nie mogą ulegać przeróbkom w zakresie projektowania rozmownic telefonicznych na skutek zmiany stanowiska użytkownika.

§ 6. Podstawą do programowania i projektowania publicznych rozmownic telefonicznych są: „Wytyczne programowania i projektowania publicznych rozmownic telefonicznych”, stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 7. Przy projektowaniu publicznych rozmownic telefonicznych w mieszkaniowym budownictwie osiedlowym należy odpowiednio stosować przepisy zarządzeń Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury:

- 1) z dnia 1 lutego 1961 r. w sprawie organizacji i trybu uzgadniania i zatwierdzania opracowań i projektów typowych należących do zakresu działania Biura Projektów Typowych i Studiów Budownictwa Miejskiego, Biura Studiów i Projektów Typowych Budownictwa Przemysłowego i Biura Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Wiejskiego,
- 2) z dnia 15 lutego 1961 r. w sprawie trybu uzgadniania i opiniowania typowej dokumentacji projektowo-kosztorysowej przez niektóre organy administracji państwowej,
- 3) z dnia 21 lutego 1961 r. w sprawie trybu opiniowania i uzgadniania indywidualnej dokumentacji projektowo-kosztorysowej.

§ 8. Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do obiektów budowlanych, dla których projekty planów zagospodarowania terenu budowy osiedla mieszkaniowego oraz projekty wstępne architektoniczne budynku zostaną zatwierdzone do dnia 31 lipca 1961 r.

§ 9. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej i Ministra Łączności z dnia 18 października 1955 r. w sprawie projektowania i realizacji publicznych rozmownic telefonicznych w budownictwie osiedlowym „ZOR”.

Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury: S. Pietrusiewicz

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 17 maja 1961 r. (poz. 230).

WYTYCZNE PROGRAMOWANIA I PROJEKTOWANIA PUBLICZNYCH ROZMOWNIC TELEFONICZNYCH

I. Wytyczne dotyczą publicznych rozmownic telefonicznych przeznaczonych wyłącznie do rozmów miejscowych i okręgowych obsługiwanych przez automaty telefoniczne.

II. Publiczne rozmownice telefoniczne należy lokalizować na następujących zasadach:

- 1) W osiedlach mieszkaniowych na każde 2—5 tysięcy mieszkańców należy przewidywać jedną publiczną rozmownicę telefoniczną czynną przez całą dobę. Rozmownicę należy lokalizować w zasadzie w środku obsługiwanego rejonu przy placach i przystankach komunikacji miejskiej.
- 2) Arterie o charakterze wielkomiejskim (przelotowym) powinny w zasadzie posiadać publiczne rozmownice telefoniczne czynne przez całą dobę, zlokalizowane w odstępach do 1 kilometra. Należy je zwłaszcza lokalizować w sąsiedztwie postojowych parkingów taksówek.
- 3) Niezależnie od powyższych zasad lokalizacyjnych należy projektować publiczne rozmownice telefoniczne w lokalach publicznych, w szczególności w kinach, zakładach żywienia zbiorowego, aptekach i domach towarowych obok dyżurek nocnych, umieszczając je blisko drzwi wejściowych przy szatniach.

III. Rozróżnia się trzy rodzaje publicznych rozmownic telefonicznych:

- 1) wolno stojące, czynne całą dobę,
- 2) wbudowane — samodzielne, czynne w zasadzie w ciągu dnia, a w braku wolno stojących — również w nocy,
- 3) wbudowane lub umieszczone w lokalach publicznych, czynne w godzinach, w których te lokale są dostępne dla publiczności.

IV. Publiczne rozmownice telefoniczne należy projektować tak, by mogły być stale pod kontrolą. W tym celu należy stosować ścianki ze szkła, oszklone drzwi, rozmownice telefoniczne wolno stojące sytuować w miejscach widocz-

nych, rozmownice zaś wbudowane — obok kiosków, dyżurek itp.

V. Rozmownice wolno stojące.

- 1) Rozmownice wolno stojące opracowuje jako typowe Ministerstwo Łączności.
- 2) Rozmownice powinny mieć w przekroju poziomym w zasadzie kształt kwadratowy.
- 3) Powierzchnia podłogi w rozmownicy w świetle nie może być mniejsza niż 1 m², a najmniejszy wymiar rzutu podłogi powinien wynosić w świetle 0,9 mb.
- 4) Wysokość rozmownicy powinna wynosić 2,20—2,50 m w świetle.
- 5) Konstrukcje rozmownic należy projektować z kształtowników stalowych.
- 6) Ściany do wysokości 35 cm należy projektować z blachy grubości 2 mm, a od wysokości 35 cm do sufitu ze szkła przezroczystego lustrzanego, nie szlifowanego, grubości 4—6 mm w szprosach. Na ścianie przeciwległej do drzwi na wysokości 1,30 m należy umieścić twardą płytę spilśnioną lub drewnianą wysokości 40 cm i szerokości 35 cm — do zawieszenia aparatu telefonicznego, a 10 cm poniżej aparatu telefonicznego należy umieścić przez całą szerokość pomieszczenia półkę drewnianą głębokości 25 cm.
- 7) Drzwi metalowe obite blachą i oszklone jak w pkt 6 w szprosach od wysokości 35 cm powinny być zaopatrzone w zamek zastawkowy, olejowy automat do zamykania drzwi oraz powinny być zamykane na zatrask kulkowy.
- 8) Dach należy projektować z blachy.
- 9) Podłogę należy projektować z płyt terakotowych ze spadkiem w kierunku wejścia i z otworem przy wejściu dla umożliwienia ścieku. Poziom podłogi przy ścianie naprzeciw wejścia powinien być od 3—5 cm wyższy

od poziomu przy wejściu. Przed wejściem do rozmownicy należy umieścić wycieraczkę metalową.

- 10) Należy zaprojektować podejście do najbliższej szafki lub studzienki sieci telefonicznej rozdzielczej na podłączenia kabla.
- 11) Oświetlenie powinno być projektowane elektryczne żarowe, zasilane z najbliższej latarni ulicznej, zapalane i wygaszane równocześnie z latarnią uliczną. Lampę plafonową należy projektować z siatką ochronną.
- 12) Wentylacja rozmownicy powinna być grawitacyjna poprzez otwory w drzwiach na dole i u góry.
- 13) Rozmownica powinna posiadać widoczny napis „Telefon” — prześwietlony w nocy przez podłączenie do latarni ulicznej.
- 14) Dopuszcza się umieszczenie na zewnątrz rozmownic: zegarów, znaków komunikacji miejskiej oraz uchwytów do dekoracji ulicznej.

VI. Rozmownice wbudowane — samodzielne (dostępne bezpośrednio z ulicy).

Do projektowania rozmownic telefonicznych wbudowanych — samodzielnych należy stosować analogicznie wytyczne do projektowania rozmownic wolno stojących z następującymi zmianami:

- 1) wytyczne zawarte w ust. V pkt 5, 10 i 14 nie mają zastosowania;
- 2) nad rozmownicą należy projektować pawłacz do użytku kiosku, dyżurki lub innego lokalu sąsiadującego z rozmownicą;
- 3) ściany powinny być wyłożone boazerią lub płytkami zmywalnymi, sufit tynkowany i malowany olejno;
- 4) ścianę między rozmownicą a kioskiem, dyżurką lub innym lokalem sąsiednim — dla umożliwienia kontroli — należy oszkląć i zabezpieczyć stałą kratą żelazną;
- 5) rozmownice należy podłączyć do sieci instalacji elektrycznej i telefonicznej budynku;

- 6) w rozmownicy należy przewidzieć wentylację grawitacyjną.

VII. Rozmownice wbudowane lub umieszczone w lokalach publicznych.

Do projektowania rozmownic w lokalach publicznych należy stosować analogicznie wytyczne jak do projektowania rozmownic wolno stojących z następującymi zmianami:

- 1) Rozmownice w lokalach publicznych można zaprojektować we wnękach lub jako kabiny wolno stojące.
- 2) Nie należy stosować ust. V pkt 9 i 13, a do rozmownic umieszczonych we wnękach również ust. V pkt 4.
- 3) Kształt rozmownic i materiał ścian zewnętrznych należy dostosować do wnętrza lokali, przy czym zaleca się, aby do wysokości 35 cm stosowane były ściany szklane w szprosach. Od tej wysokości należy w każdym razie oszkląć drzwi, by zapewnić możliwość wglądu do rozmownicy z zewnątrz przez szybę.
- 4) Ściany i sufit w rozmownicach projektowanych we wnękach należy wykonać w części nie oszklonej zgodnie z ust. VI pkt 3. W kabinach wolno stojących ściany i sufit należy w zasadzie projektować ze szkła lub z drzewa.
- 5) Należy przewidzieć w rozmownicach izolację dźwiękochłonną.
- 6) Podłoga powinna być projektowana z płyt terakotowych lub taka sama jak w danym lokalu.
- 7) Nad rozmownicami należy w miarę możliwości zaprojektować pawłacz.
- 8) Rozmownice należy podłączyć do sieci instalacji elektrycznej i telefonicznej budynku.
- 9) Należy projektować zapalenie i wygaszanie światła w rozmownicy przy pomocy wyłącznika umieszczonego na zewnątrz rozmownicy.
- 10) W rozmownicy należy przewidzieć wentylację grawitacyjną.

231

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU BUDOWNICTWA, URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 10 czerwca 1961 r.

w sprawie systemu sprawozdawczości z realizacji zadań w zakresie typizacji w budownictwie.

W związku z przepisem § 5 uchwały nr 35 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 26 stycznia 1960 r. w sprawie organizacji prac typizacyjnych w budownictwie oraz na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 31 lipca 1946 r. o organizacji statystyki państwowej i o Głównym Urzędzie Statystycznym (Dz. U. Nr 41, poz. 239 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla uzyskania niezbędnych danych dotyczących przebiegu i efektów prac typizacyjnych realizowanych zgodnie z przepisami uchwały nr 285 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie przyjęcia tez dotyczących typizacji w budownictwie (Monitor Polski Nr 70, poz. 365), uchwały nr 507 Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie uzupełnienia tez dotyczących typizacji w budownictwie (Monitor Polski z 1960 r. Nr 23, poz. 109) oraz załączonych do nich tez — ustala się zasady sprawozdawczości według wzorów i w terminach podanych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Ministerstwa, urzędy centralne oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) składają Komitetowi Budownictwa, Urbanistyki i Architektury roczne sprawozdania opisowe z wykonania zadań, wynikających dla nich z przepisów uchwał wymienionych w § 1. Sprawozdania opisowe, o których mowa, należy opracowywać rozdzielnie w układzie odpowiadającym podziałowi zadań, ustalonych dla ministerstw (urzędów centralnych).

§ 3. 1. Ministerstwa oraz urzędy centralne wykonujące plan typizacji w budownictwie składają Komitetowi Budownictwa, Urbanistyki i Architektury półroczne i roczne sprawozdania z wykonania tego planu (formularz według wzoru KUA — typ 1, KUA — typ 2).

2. Biura projektów kierujące typizacją składają ministrowi (urzędowi centralnym), dla których wykonują bądź organizują wykonanie prac typizacyjnych objętych planem — półroczne i roczne sprawozdania z wykonania tych prac (wzór KUA — typ 1, KUA — typ 2).

3. Wzory sprawozdań ministerstw (urzędów centralnych) oraz biur projektów kierujących typizacją wraz z instrukcją o sposobie opracowywania sprawozdania zawiera załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 4. 1. Wojewódzkie, a w miastach wyłączonych z województw miejskie wydziały architektury i nadzoru budowlanego składają Komitetowi Budownictwa, Urbanistyki i Architektury następujące sprawozdania z realizacji budownictwa kubaturowego na podstawie projektów typowych:

- 1) sprawozdanie półroczne i roczne z realizacji budownictwa kubaturowego opartego na projektach typowych na podstawie rejestru udzielonych zezwoleń na budowę (wzór KUA — typ 3),
- 2) sprawozdanie półroczne i roczne z realizacji budownictwa kubaturowego opartego na projektach typowych na podstawie rejestru udzielonych zezwoleń na użytkowanie (wzór KUA — typ 3).